

Jaap ter Haar

Het Sinterklaasboek

Met illustraties van Harmen van Straaten

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

DE AANKOMST 7 <i>Zie, ginds komt de stoomboot</i>	NOG TWEE WEKEN 35 <i>O, kom er eens kijken</i>
WIE IS SINTERKLAAS? 10 <i>Sint Niklaas, goed heilig man</i>	IN HET WARENHUIS 38 <i>Sint Niklaasje kom maar binnen met je knecht</i>
IN DE STAD 15 <i>Sinterklaas, die goede heer</i>	SINTERKLAAS 41 <i>Hij komt, hij komt</i>
DE BRIEF 18 <i>Strooien, strooien, strooien!</i>	BIJZONDERE PAKJES 45
TOEN PAPA KLEIN WAS 22 <i>Hoor de wind waait door de bomen</i>	DE LAATSTE NACHT 48
NIEMAND IN DE ZAK 26	HET BEZOEK 50
SCHOEN ZETTEN 29 <i>Daar wordt aan de deur geklopt</i>	HET HEERLIJK AVONDJE 53 <i>Zie, de maan schijnt door de bomen</i>
IN DE NACHT 32	DE PAKJES 56
	HET LAATSTE LIEDJE 61 <i>Dag Sinterklaasje</i>

De aankomst

‘Ik zie hem!’ riep Otje opgewonden. Hij kneep Nenny in haar arm. ‘Ik zie ze staan, allebei!’

Nenny zag niets. Twee vrouwen met grote plastic tassen stonden vlak voor haar neus. En voor hen stond een meisje met een paardenstaart naast een jongen met stekeltjes en een oorbelletje.

‘Ik zie niks, helemaal niks!’ Nenny werd er wanhopig van. Honderd, of misschien wel duizend mensen stonden dicht op elkaar gepropt. Waar was mama? Was zij door al die mensen opzij geduwd? Omdat ze zo klein was, zag Nenny alleen maar jassen, tassen, benen en schoenen.

‘Hij zwaait! Hij zwaait!’ riep Otje. Door zich te bukken, had hij een kijk-gaatje tussen armen, benen en tassen door.

Nenny trok aan zijn mouw. ‘Laat mij eens kijken?’ Maar haar broertje kon geen centimeter opzij. Otje stond tussen een dikke dame en het rechterbeen van een motorrijder in een zwartleren pak met rode strepen.

Ze hadden al een uur staan wachten. En nu het eindelijk, eindelijk zover was, zag ze niets. Helemaal niets – behalve al die dringende mensen, die haar zowat plat duwden.

‘Otje, toe nou, joh! Kun je niet naar voren?’ De tranen sprongen in Nenny’s ogen. Ze kreeg een duw van iemand achter haar en botste tegen een achterwerk van de vrouwen met de plastic tassen op.

De drumband begon te spelen. Het was vrolijke muziek, maar Nenny kon wel huilen. Wat moest ze doen? Straks was alles voorbij en had ze niets gezien. Ze ging op haar tenen staan. Ze probeerde om, net als Otje, te bukken en tussen de benen door te kijken. Toen dat niet lukte, trok ze in haar wanhoop aan de arm van een man.

‘Ik zie niks. Ik zie helemaal niks!’

De man keek omlaag. Hij zag twee grote ogen met tranen en een tril-lipje.

‘Ik zie ook niks meer,’ riep Otje, die door het gedrang met zijn neus in de jas van de dikke dame was geduwd.

‘Hé!’ riep de man tegen de motorrijder. ‘Die kinderen!’ Hij maakte een beweging met zijn hoofd.

Opeens voelde Nenny dat ze werd opgetild. Iemand sjarde haar langs benen en jassen omhoog. Daar zat ze – op de schouders van die aardige man. Otje was terechtgekomen op de nek van de motorrijder, die zijn helm tussen zijn voeten had gelegd.

‘Kun je wat zien?’ riep de man.

Nenny gaf geen antwoord. Ze knikte alleen. Nu zag ze alles. Over de hoofden van al die mensen en kinderen zag ze de grote stoomboot langzaam naderen. De vlaggen en wimpels wapperden in de wind. Door al het lawaai en gejuich trappelde de schimmel onrustig op het dek. En helemaal vooraan, bij de punt, stonden Sinterklaas en Zwarte Piet.

Zie, ginds komt de stoomboot

Musical notation for the first system. The treble clef staff contains the melody with lyrics: "Zie, ginds komt de stoom-boat uit Span - je weer aan: Hij". The bass clef staff contains the piano accompaniment. Fingerings are indicated by numbers 1, 3, 1, and 1 above the notes.

Musical notation for the second system. The treble clef staff contains the melody with lyrics: "brengt ons Sint Nico-laas, ik zie hem al staan. Hoe hup- pelt zijn". The bass clef staff contains the piano accompaniment. Fingerings are indicated by numbers 3, 1, and 2 above the notes.

Musical notation for the third system. The treble clef staff contains the melody with lyrics: "paard-je het dek op en neer! Hoe waai-en de wimpels al heen en al weer!". The bass clef staff contains the piano accompaniment. Fingerings are indicated by numbers 3, 1, 1, 2, 3, 4, 5, 4, 2, 1, 2 above the notes. A 1/2 time signature is present at the end of the system.

uit Spanje weer aan

Jaap ter Haar

Het Kerstboek

Met illustraties van Harmen van Straaten

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

WIBO 7

Stille nacht, heilige nacht

VAKANTIE 13

Ere zij God!

HET SCHILDERIJ 21

Hoe leit dit kindeken

KERSTMIS FLAUWEKUL? 26

RUZIE 28

De herdertjes lagen bij nachte

O, DENNENBOOM 35

O, dennenboom, o dennenboom

KERSTAVOND 43

Komt allen tezamen

EEN MOEILIJK FEEST 51

Nu zijt wellekome

HARM 54

KERSTMIS MAKEN 57

Gloria in excelsis Deo

Wibo

7

Otje hield zijn adem in. Allemachtig, wat was juf Ineke kwaad. Woedend stond ze voor het bord. Ze had rode vlekken in haar hals. Zou ze Wibo de klas uitzetten? Haar stem klonk hoog toen ze driftig uitriep: 'Dat is erg. Heel erg. Hoe haal je het in je hoofd om daar zó over te praten! En nog wel op dit moment. Je verpest het voor de hele klas, Wibo. Jij ook altijd, met je grote mond. Ik heb gewoon geen zin meer om verder te vertellen!'

Otje keek gespannen naar Wibo. Als hij zich nu maar stilhield, dan zou alles nog wel goed komen. Maar Wibo hield zijn mond niet. Hij wilde later chauffeur van de koningin worden. Dat wist hij heel zeker. Daarom ging hij voor niemand opzij en daarom was hij voor niemand bang. Ook niet voor juf Ineke, zelfs al had ze honderd rode vlekken in haar hals.

Hij keek haar uitdagend aan. 'Toch is het zo.'

'Nou hou je je grote mond, verdikke. Ik wil het verhaal vertellen en dat laat ik niet verknallen door jouw geschreeuw door de klas. Op een ander moment wil ik daar best met je over praten, maar niet nu. Als ik tegen je zeg dat je erover op moet houden, heb je te luisteren. Is dat begrepen?'

Otje werd er helemaal zenuwachtig van. Daar zaten ze in de mooi versierde klas. Takken dennengroen hingen links en rechts van het bord. Alle kinderen hadden een brandend waxinelichtje op hun tafeltje en het grote licht was uit. Nog één uurtje en dan begon de kerstvakantie. Waarom hield die stomme Wibo zich niet stil? Waarom moest hij altijd zo eigenwijs zijn?

'En toch is het zo!' Wibo zei het fluisterend, maar het was in de hele klas te verstaan. Iedereen hield zijn adem in. Juf Ineke liep met vier flinke stappen naar zijn tafeltje.

'Wát zeg je?'

'Toch is het zo!' Wibo's grote blauwe ogen knipperden zelfs niet.

'En nou geen woord meer,' zei juf Ineke. 'Geen woord wil ik meer van je horen.'

Otje keek naar de kerstboom die Henriëtte op het bord getekend had. Het was een mooie boom met een witte ster in het topje. Naar die ster had hij zitten staren toen de juf begon te vertellen.

‘Lang, lang geleden moesten Jozef en Maria naar Bethlehem. Dat was een zware en moeilijke reis, want Maria was in verwachting. Toen ze eindelijk in Bethlehem kwamen, was er in de hele stad geen kamer meer te krijgen. Alle herbergen en alle pensions waren vol. Alleen in de stal was nog plaats.

8

Dat is beter dan niets, dacht Jozef. Ze zochten een plekje tussen het stro. En juist in die nacht kreeg Maria haar kind. Dat kind was Jezus.’

Zo was juf Ineke het kerstverhaal begonnen. Otje had gedacht aan het verre Bethlehem. Hij kon zich de stal wel voorstellen. Er brandde natuurlijk een lantaarn en het rook er naar koeien en hooi. Was er een dokter gekomen? Of had Jozef Maria geholpen, toen de baby uit haar buik kwam? Otje had graag precies willen weten hoe het allemaal was gegaan.

‘Jezus werd in doeken gewikkeld en in een kribbe gelegd,’ had de juf gezegd. En in die tijd was er ook een ster verschenen, die glanzend helder boven Bethlehem stond. De herders die met hun kudde in de velden waren, hadden plotseling die ster gezien.

‘Zullen we een liedje zingen?’ had juf Ineke enthousiast voorgesteld. Dat vond iedereen een goed idee. Daarna hadden ze allemaal gezongen van *De herdertjes lagen bij nachte*.

Toen was het nog gezellig in de klas. Het rook naar dennengroen. De kaarsjes brandden en iedereen voelde zich fijn omdat het over een uur vakantie zou zijn. Wibo had meegezongen.

‘Die herdertjes hoorden de engelen zingen,’ legde de juf uit, ‘omdat God Jezus naar de aarde gestuurd had om de mensen te leren hoe ze moesten leven.’

En tóen was de ruzie met Wibo begonnen.

‘God bestaat niet!’ had Wibo opeens gezegd – op de manier waarop hij zo vaak fantastische verzinsels door de klas kon roepen.

‘Wibo, ik ben nu het kerstverhaal aan het vertellen. Dit is niet het moment voor flauwe opmerkingen,’ had juf Ineke gezegd. Daarna had ze haar keel geschraapt om verder te gaan met het verhaal, maar Wibo hield vol.

‘God bestaat niet. Anders hadden we hem wel eens gezien.’

‘Wibo, wat heb ik je gezegd...’ Verstoord had juf Ineke naar de opgewonden jongen gekeken die naast zijn tafeltje was gaan staan. Het eerste rode vlekje was toen al in haar hals verschenen.

‘Mijn vader zegt dat Hij niet bestaat.’ Wibo was niet meer te stoppen. Hij stond druk met zijn handen te zwaaien. Af en toe liet hij een gekke hoge lach horen. Het lukte juf Ineke niet hem stil te krijgen.

Ze had steeds meer rode plekken in haar hals gekregen. En de fijne kerststemming was de klas uit gedreven. Floep, weg...

‘Mijn vader zegt dat God niet bestaat. En Kerstmis is flauwekul.’ Wibo keek triomfantelijk rond, omdat er in de klas gelachen werd en iedereen naar hem keek.

‘Hup, Wibo,’ fluisterde Paul achter de dikke rug van Liesbeth. Dat was echt iets voor Paul, die zelf te bang was om ooit iets te zeggen of iets te doen wat niet mocht.